

[Hans Jørgen Jensen]

betydning for disse, og til at optage forhandlinger med lønmodtagerne om eventuelle foranstaltninger for disse i forbindelse med overdragelsen.

Det er meningen, at denne lov skal have virkning fra den 30. april 1979.

Hvis vi kigger mere konkret på dette lovforslag, så er det egentlig blevet til på baggrund af et EF-direktiv, som i høj grad vil få betydning såvel for de kollektive overenskomster som for funktionærloven, men vel også for egentlige kontraktlige forhold ejere og ansatte imellem.

Jeg mener bestemt, at vi må hilse dette lovforslag velkommen, idet de vilkårligheder, som man hidtil har kendt ved ejerskifte, hermed bringes ind i bedre baner.

Lovforslaget giver mig i øvrigt anledning til at sige, at vi vel snart bør indføre bedre tryghedsbestemmelser i det hele taget på det danske arbejdsmarked, ikke bare ved virksomhedsoverdragelser, men også i al almindelighed. Mange afskedigelser i vore virksomheder er alt for vilkårlige, og jeg vil sige, at specielt i en ledighedssituation er disse vilkårligheder mere udtalte end ellers. Jeg håber derfor, at denne lov kan virke inspirerende med hensyn til nye initiativer i denne retning for at få skabt større tryghed i ansættelsen.

Socialdemokratiet byder derfor lovforslaget velkommen og kan anbefale det.

Lawaetz (FP):

Jeg har måske lidt svært ved at se, hvad loven kan inspirere til, når vi går tilbage til formiddagens emne, mere eller mindre vigtige love for arbejdsmarkedet, en lang debat i formiddags, det kunne jo nok have været gjort enklere. Arbejdsministeren sagde i sit indlæg: hvad mangler der på arbejdsmarkedet? Og man kunne vel ganske enkelt have svaret: der mangler arbejdspladser. Det var måske noget, arbejdsministeren skulle bruge som slogan og hænge op over sin seng, så kom vi mere direkte til nogle af sagerne.

Inden vi tager fat på forslaget, så vil jeg godt lige vide, for det har jeg ikke kunnet finde, hvornår man har tilsluttet sig dette direktiv i EF, og hvornår markedsudvalget har drøftet det, for direktivet kom dagen før vores sidste valg, den 14. februar.

Jeg vil gerne sige, at set med mine øjne er denne lovgivning en lille smule overflødig, for vi har jo i og for sig så sikre forhold i Danmark, at det går nogenlunde af sig selv. Lovforslaget er ligesom andre lovforslag fremsat som følge af et EF-direktiv, og jeg har været inde på, at vi i Danmark opfylder direktiverne til punkt og prikke. Men ikke alene overholder vi direktiverne, vi oversætter og udlægger direktiverne lidt ensidigt og sørger i hvert fald for, at vi kommer på den rigtige side. Jeg er sikker på, at såfremt der fandtes en belønningsmedalje for de EF-lande, der lavede de skrappeste følgelove vedrørende EF-direktiver, så var Danmark sikker på denne belønning. Vi har jo en fantastisk udbygget sans for bureaukrati. Vi overgår givetvis selv de dygtigste bureaukrater i EF.

I den forbindelse kan jeg sige, at det er mig egentlig en gåde, at venstrefløjen i dansk politik er så meget imod EF, for så længe socialdemokratiet udformer vore EF-love, er man sikker på, at i hvert fald lønmodtagerens interesser varetages. Det er da også godt nok, men det var langt mere naturligt, om højresiden i salen af og til slog bremserne i.

Man er også i dette lovforslag gået videre end direktiverne, og man har endda været så ærlig denne gang selv at pege på det, så vi sparer en del af det normalt besværlige arbejde med at finde ud af spidsfindighederne i et kæmpestort materiale.

Man har f. eks. med nidkærhed fået lærlingeforhold og selv EFG-lærlinge med i loven uden at være tvunget til det. Man har fundet det rigtigt at tydeliggøre lønmodtagerens rettigheder, så der ikke kunne rejses tvivl om, hvorvidt den danske gennemførelseslovgivning er i overensstemmelse med direktivets krav. Deri er jeg 100 pct. enig med arbejdsministeren, den risiko bør man bestemt ikke tage.

Ligeledes er bestemmelsen om, at information skal gives direkte til lønmodtagerne, når der ikke er lønmodtagerrepræsentanter, en udvidelse af direktivets minimumskrav, idet direktivet kun stiller krav om, at underretning af lønmodtagerrepræsentanterne skal gives.

Det er blot nogle eksempler på, at jeg har ret, når jeg i min indledning påpeger, at regeringens med stor nidkærhed strammer den end ekstra tand i forhold til det, vi er tvunget